

Nakladatelství
IGOR INDRUCH

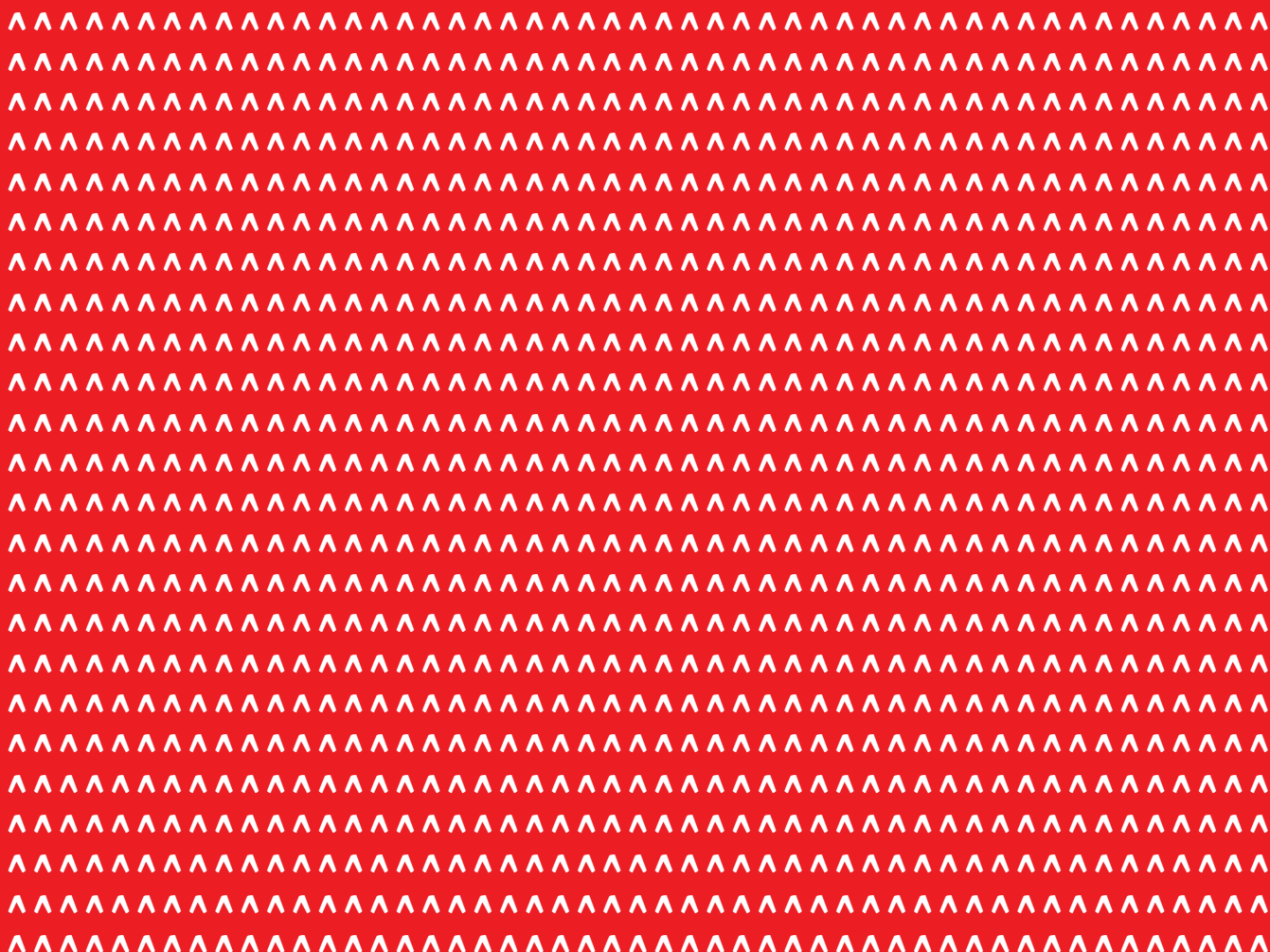

Máme o kolečko víc
WWW.INDRUCH.CZ

BODLINY

№2

Editorial

Vítám Vás u druhého čísla občasníku Bodliny

I když jsme malé nakladatelství a naše nabídka je zatím skromná, řekli jsme si, že když už máme o kolečko navíc i naši čtenáři a fanoušci si zaslouží něco navíc. Právě vydáváme další knižní titul, jemuž je z větší části věnováno druhé číslo časopisu.

Představíme vám spisovatelku Elišku Antošovou a její prvotinu *Na autismus jedině autibiotika*.

Eliška je vystudovaná psycholožka. Věnuje se psychologické podpoře rodičů náročných dětí, přirozeným porodům a kontaktnímu rodičovství. Jako maminka na plný úvazek se stará o dva kluky s poruchou autistického spektra a dceru.

V knize *Na autismus jedině autibiotika* se dočtete, jaký je život s autistickým

dítětem. Na rozdíl od jiných autorů věnujícím se tématu píše Eliška s humorem a nadhledem, protože stejným způsobem přistupuje i k životu.

Dále v tomto čísle najdete reportáž z veletrhu malých nakladatelů Tabook, kde naše nakladatelství reprezentovali Igor Indruč a Rosana Zvelebilová.

I tentokrát vám nabídneme několik básní, tentokrát z pera básničky vystupující pod pseudonymem Judith Random.

Nezapomeňte navštívit [webové stránky nakladatelství](#), kde si můžete koupit dosud vydané knihy nebo si i některé stáhnout zdarma. Pokud už jste něco od nás četli, budeme rádi za vaše názory, které můžete vkládat přímo na naše webovky nebo na [databázi knih](#).

Igor Indruč

Judith Random

KOLÁČE

můj milý na chvíli
mi podej ruku z břehu

včera nás opili
a v prsou sedm stehů

písně se rozbily
o přídě černých lodí

koláče trnové
a v oštružinách chodíš

havran nás oklove
až umyjem se sazí

můj milý za chvíli
tě mezi břehy srazím

Judith Random

KOPYTA

komu tě dali
holko rozpačitá
komu tě dali za ženu?

co slepě pálí
těžko rozpočítám

co uhlíků mám ve věnu

kdo s tebou lehal
holko rozcučhaná
kdo s tebou lehal v posteli?

dřevěná něha
smrták, čert a panna

těžko je bylo podělit

a cos jim dala
holko rozedraná
co tys jim dala za něhu?

těžko bych lhala
nevyspalá rána

a odkopnutí od břehu

Na autismus jedině autibiotika

**Rozhovor s Eliškou Antošovou
o knize Na autismus jedině autibiotika**

Řekneš nám něco o sobě? Jmenuji se Eliška Antošová, jsem psycholožka a matka tří dětí (11, 9 a 4). Mám doma muže s neuvěřitelným darem přijímat život takový, jaký je, a štěně. Mé dvě starší děti jsou autisté. Miluju houbáření, suši, cestování a černý humor.

Bylo vždy tvým snem být psycholožkou? Pokud ne, jaká povolání tě lákala v dětství? Psycholožkou jsem chtěla být až tak od patnácti let, a ani tehdy jsem si nebyla jistá. Jako malá jsem chtěla být asi malířkou, spisovatelkou a lékařkou.

Co tě přivedlo ke studiu psychologie? Chodila jsem s klukem, který se zajímal o psychoterapii a doma měl hodně literatury na toto téma. Často jsme vedli řeč o filosofii a psychologii. Také mě vždy zajímaly osudy lidí. Rok jsem studovala buněčnou teorii na přírodovědecké fakultě, ale zavřít se v laboratoři nebylo nic pro mě. Představovala jsem si sama sebe jako vědkyni nebo

psychoanalytičku v křesle. K obojímu jsem se pak na chvíli dostala.

Připravilo tě studium psychologie na péči o děti s autismem? Ne. Nikdy jsem se na dětskou psychologii nezaměřovala více, než bylo nutné ke štátnicím. Nechtěla jsem pracovat s dětmi, protože jsem se nikdy nebyla schopná naladit na cizí děti. Popravdě řečeno jsem si vždy připadala, že mi děti vidí až do žaludku, což mě došt znejistovalo. Ale nevím, zda by mě na to připravilo lépe, i kdyby tomu bylo jinak. Na praxi nejde připravit nijak, než z osobní zkušenosti (byť třeba jen sourozence autisty). Teorii doháním dodnes a sama se v oblasti PAS, tedy poruch autistického spektra, považuji za amatéra.

Jak jsi reagovala na zjištění, že máš postižené děti? Nebyl to pro mě žádný šok. Mé děti se jako miminka vyvíjely normálně. Starší syn byl jen trochu vývojově pozadu a mladší zpočátku vypadal, že

bude v řeči jeho tahoun. Velice brzy si broukal a žvatlal. Nicméně s prvními slovy nespěchal. U prvního to vypadalo na lehkou dysfázii, u druhého na mírně opožděný vývoj. Nicméně jsme začali chodit po lékařích, což je při atypickém vývoji normální. Musí se třeba zkontrolovat sluch. Jeden odborník říkal, že jsou kluci v pořádku, jiný, že lehce mimo tabulky, genetika vyšla dobře. Sledoval se vývoj a odlišnost byla patrnější a patrnější, to se projevovalo postupně během řady měsíců až let. Není to „dobrý den, máte autismus, na shledanou.“ To je na jednu stranu milosrdné, že máte čas se připravit, ale nemilosrdné v tom, že nevíte, na co se máte připravovat.

Přibliž nám laikům, co je autismus pro vás. Autismus je porucha sociální interakce a komunikace. Takové děti často cítí něco jiného, vnímají něco jiného, chovají se nějak jinak a rozumí nějak jinak, než jejich vrstevníci. Žádnou přesnou definici vám dát nemohu, každý autista je jiný. Na některých to ani nepoznáte, jiného si nemůžete nevšimnout. I moji dva kluci jsou každý v něčem až bizarně stejní a v něčem odlišní.

Co pro tebe bylo nebo je v oblasti péče o děti nejtěžší? U nejstaršího, který je vysoce inteligentní, bylo velmi těžké smířit se s jeho nižší mírou empatie. To byla pro mě zatím dosud největší životní výzva. U mladšího to bylo a je přijetí mentálního postižení. To, že některé věci prostě nepochopí. Nejnáročnější jsou pro mě situace, když třeba stojím u hrnce špaget a mladší syn mě zhroucen bytoštnou beznadějí bije za to, že mu je odmítám dát, že je chce teď. Samozřejmě je chce uvařeně. Ale je třeba vydržet 8 minut. Za těch 8 minut prožiju hodně bolesti a beznaděje, smutku a vzpomínek.

Jak na kluky reaguje okolí? Co by sis pro ně přála do budoucna? Když byli malí, častá reakce byla, že jsou jen

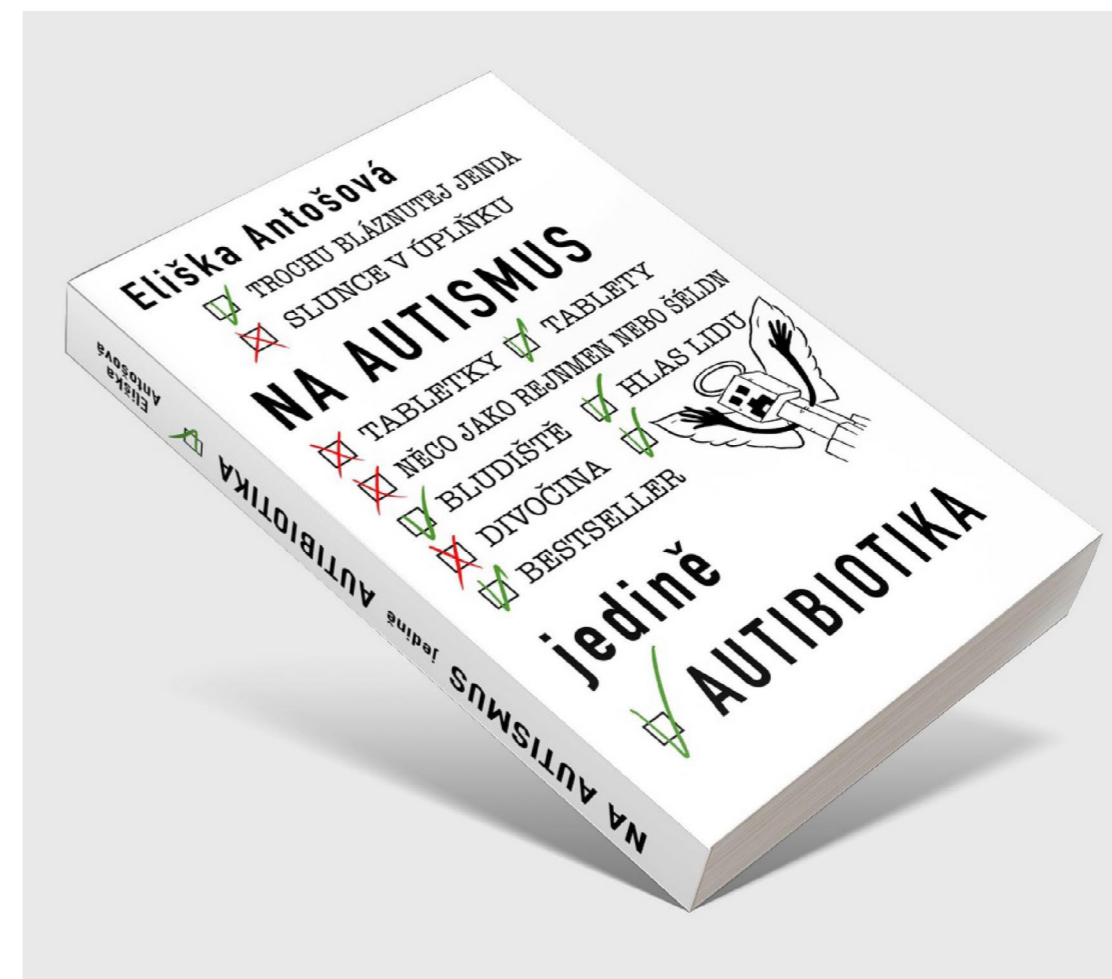
nevychovaní. Oni to byli chlapečci jak malovaní, nebylo na nich vidět žádné postižení. Ale neposlouchali. Málokdo chápe, že jen nerozumějí, nejen slovům, ale ani sociálně. Dnes jsou kluci starší, už je na nich víc vidět, že to není jen rozmazlenost. Také informovanost je větší a okolí reaguje báječně. Právě jsme se vrátili od moře a podpora, kterou jsme dostali od lidí, kteří byli ubytováni vedle nás, od lidí na letišti i na ulici, mne naplnila takovou nadějí v celé lidstvo, že ani celá pandemie, která mezi mnoho lidí vrazila klín, mi ji nakonec nevzala. Pro kluky do budoucna bych si nejmíc přála bezpečné prostředí, kde budou moci žít.

Takže cestování s autisty se nebojíš?! Já se bojím s autisty úplně všeho! Takový let letadlem s autistou může dopadnout úplně stejně jako nákup v Lidlu s autistou. Tak to raději poletím, než před půl rokem jsem byla na pokraji

sil ze staršího autisty. Ve škole jsme denně řešili jeho meltdowny. Agresi, odpor, nespolečnosti. No nenapadlo mě nic míň šíleného než ho vzít s sebou do Maroka? Bylo to jako hodit si košťkou. Padlo dobré číslo a celý výlet byl úplně skvělý a bez jediného konfliktu. Asi mě zrovna potřeboval mít sám pro sebe a vypadnout ze stereotypu. Ale vždycky je to sázka na nejistotu. Předem nevíte, co vás čeká.

Jak si dokážeš najít čas na psaní při péči o autistické syny? Musím si najít čas pro sebe, jinak bych se zbláznila. To je asi to nejzákladnější, co pro sebe musí pečující o děti, o všechny děti, udělat. Pečovat i o sebe. A mě psaní naplňuje. Uklidňuje. Je to má psychoterapie.

Jak ses dostala ke psaní? Psala jsi něco předtím, než ses začala věnovat autismu? Začala jsem psát, když byly mému mladšímu autistovi asi tři roky. Obracelo se na mě jako na mámu »

autiŝty a zároveň jako na psycholoŝku hodně lidí, známých i neznámých, jejichŝ dítě začalo jevit příznaky PAS. Ptali se, jaké je to být rodičem autiŝty, co mají při podezření na PAS dělat atd. Napadlo mě, ŝe by mohlo být užitečné napsat pár poŝtřehů právě pro takové rodiče. Zaloŝila jsem si blog, jehoŝ první články byly poněkud mentorující. Brzy mě však začal tento ŝtýl vyjadřování vadit – vždyť jsme na jedné lodi. Rozhodla jsem se ponořit víc do hloubky své duŝe a začala jsem psát osobně. Nechtěla jsem ale zachytit jen smutnou část příběhu. Začala jsem blog doplňovat i našimi veselými zážitky, lehce černým humorem a dětskými výrocky. Potkávala jsem na své ceŝtě mnoho lidí, kteří nebyli rodiči dítěte s PAS, ale téma je zajímavé – buď měli nějakého rodiče dítěte s PAS v okolí nebo to byli kolegové psychologové, empatictí lidé se zájmem o problematiku PAS nebo

speciální pedagogové. Rozhodla jsem se psát i pro ně. Co je pro nás těžké, s čím se potýkáme a co nám pomáhá. A když mi asi padesátý člověk řekl, ŝe bych své zápisky měla vydat kniŝně, tak jsem do toho praŝtila.

Co patří mezi tvé koníčky kromě psaní? Mám spouŝtu koníčků, drŝí mě nad vodou. Takŝe se omlouvám za dlouhý seznam! Miluju jazz, poslechl i hru, hraju na příčnou flétnu. Jak někdo píše do ŝuplíku, já si hraju do almary. Do ŝuplíku si píšu poezii. Ráda maluju olejovými barvami na plátno a fotografuji přírodu. Ani v jednom případě mě neodradí, ŝe to moc neumím, moje ceŝta uměním je můj cíl. Baví mě účastnit se jakkoliv charity a dobrovolnictví. Moc ráda sleduji se svým mužem seriály jako Příběh sluŝebnice, o nichŝ se pak do noci bavíme. Můj nejoblíbenější sport je kopání krumpáčem, lyŝování a právě se učím kosit kosou (trochu ŝpatně se

mi píše se zafačovaným palcem, ehm). Největším lékem je pro mě houbaření a plavání, pokud možno v moři. Miluju ŝum moře, ceŝtování a gaŝtroturistiku. Ráda ochutnávám všechny chuťe na světě a není skoro nic, co bych odmítla ochutnat kromě lidí, delfínů, jedno-rožců a jiných vzácných tvorů. Mým snem je jednou napsat ceŝtopis *S autiŝtou kolem světa*. A moje polo-profesní váŝeň jsou porody!

Když píšeš poezii plánuješ ji někdy vydat třeba v nějaké básnické sbírce? Aŝ na Zem přištanou Vogoni, myslím, ŝe se bude moje poezie hodit a vydělám na ní majlant! To nebyl vtip! Dcera to podědila po mě. Zrovna dnes sloŝila báseň Svatba:

Chtěl ji za ŝenu,
ale já ho zaŝenu.

Když tě baví lyŝování, jezdíte v zimě na hory? Ne. Bydlíme vedle lanovky. Ale na horách jsme se potkali s manŝelem. Měli jsme první rande v iglú. A druhé rande v jiném iglú...

Jak jsem psala, můj muž má obdivuhodnou ŝchopnost přijímat život takový, jaký je. Netušil ovšem, jaké to bude.

Uŝ brzy budeš drŝet svoji kniŝku v ruce. Jaký je to pocit, když si po těch měsících práce můžeš říct: „Jo jsem spisovatelka, dokázala jsem to!“ Mám zrovna těžké období, mladší syn je teď hodně agresivní a kampaň na propagaci knihy je hodně náročná. Překvapilo mě, kolik ŝtaroŝtí s sebou přineslo plánování křtu, takŝe se momentálně nejsem ŝchopná vůbec radovat. Ale ŝtarší syn se raduje i za mě. Je na knihu nesmírně pyšný a vymínil si, aby tam byly i jeho fotografie, které jsem tam původně nechtěla dát, aby se zachovalo jeho soukromí.

Na blogu píšeš o svých synech, jak se k tomu ŝtaví? A jeden z tvých synů se objevuje i v kniŝce, nevadí mu to? V knize se objevují oba, jeden více, druhý méně. Mladší syn není ŝchopen pojmout tak sloŝitou informaci, jako ŝe vydáváme knihu, ani nerozumí jejímu textu a s největší pravděpodobností ani nikdy nebude.

Péta: „Je to dobrý, a tobě děkuju, maminečko, ŝe jsi mě tam dala! A kniŝka je krásná a vtipná.“

Co tvoje rodina, podporují tě? Sdíleli s tebou ceŝtu vzniku kniŝky? Ano, drŝí mi palce a ŝestra použila rukopis i při seminární práci na VŠ. Její zájem mě potěšil. Ona je o deset let mladší a má úplně jiné ŝtaroŝti. Je skoro z paralelního vesmíru. Přeŝto byla mezi prvními čtenáři. Dobrovolně!

Rodiče knihu už četli? Dnes mi táta skoro vynadal, ŝe jsem mu ji jeŝtě neposlala, ŝe když už je nachyŝtaná na tisk, už to není takové vzruŝo. Mamce

jsem ji také zapoměla poslat. Jsem opravdu dcera roku!

Kniha má 220 ŝtran. Jak dlouho celý proces od napsání po vydání knihy trval? Asi rok.

Jaká byla pro tebe spolupráce s týmem nakladatelství a kolik lidí se na kniŝce podílelo? Na knize se podílelo asi dvacet lidí, beta čtení, korektury, po rozsáhlých úpravách znovu a znovu, obálka, ilustrace, sazba... Myslela jsem, ŝe to bude jednoduŝší proces. Spolupráce s nakladatelstvím byla osobitá. Myslím si, ŝe každý nakladatel by vyuŝil ateŝtaci z psychiatrie!

Komu je tvoje kniha určena? Je to kniha pro horních deset milionů... To je jen takový bonmot, ale kniha je určena pro všechny lidi, kteří by si chtěli přečíst o péči o autiŝtické děti něco autentického a *hořkovtipnosladkého*. Ať už jsou to ŝtudenti a pracovníci v sociálních oblastech a pedagogice, rodiče malých autiŝtů, jejich přátelé a příbuzní nebo jim to jen připadá jako zajímavé téma. Protoŝe autismus je opravdu něco, s čím se někdy setká skoro každý z nás.

Co bys vzkázala klukům aŝ budou tento rozhovor číst? Toto je pro mne vždycky hrozně těžké, když vím, ŝe jeden z mých synů si to nepřečte nejspíš nikdy a druhý nejspíš hned, jak rozhovor vyjde. Ale věřím, ŝe ho potěší, ŝe si přečte teď i potom toto: Mám tě moc ráda! »

Ukázka z knihy:

O VYHOŘENÍ A STRESU (Říjen 2019 – Víta 9 let, Jenda 7 let, Růženka 3 roky)

Máme za sebou první školní měsíc v novém domově. Chodí dne se uštaluje. Začínám si zvykat na pozici závozníka a na chvíle bez všech dětí.

Začala jsem chodit plavat, celé září jsem probloumala v lese, sbírala šípky, sušila hrušky a houby a všelijak meditovala v čtyřhodinové pauze mezi směnami v práci babymanagera.

V autě mám spouštu času na přemýšlení. Většinou si procházím věci, které budu muset zařídit, až dořídím. Komunikaci s klienty, lékaři, učiteli, architektkou, řemeslníky, úřady... Platby za školku, družinu, stravu ve třech školních zařízeních, divadýlka, výlety...

Vyřizování internetových nákupů a prodejů v bazaru, dovoz briket z pily, e-mailů a telefonátů, to vše za pochodu, při nákupu, vaření, topení, chystání svačiny, úklidu, ať je mi dobře, nebo blbě. Většinou si nepamatuji, k čemu jsme s osobou na druhém konci bezdrátů došli, nebo co mám vlastně udělat. Při cestě do horských zákutí se tak zabavuji roztáčením mozkových závitů na nejvyšší obrátky, abych se došla intelektově alespoň na úroveň šimpanze. A sestavuji seznam věcí, které musím zařídit, až...

Koloběh občas vychýlí nějaký Jeníkův žertík. Představuji vám podzimní výběr z hroznů:

- první den ve škole pozřel katalogový štítek školní židle;
- při čekání v autě zaparkovaném ve svahu skoro dokonal pokus o jeho odbrzdění;
- opakovaně se pokouší o vytočení tísňové linky;
- při vykládání nákupu z auta kradmo vylízl deset termixů rovnou z kartonové přepravky;
- nacpal se od kolen po ramena do latríny.

Růženka následuje příklady, a tak mi při malování interiéru válečkem uzmula z kyblíku štetku, a tak během mé soustředěné práce bylo vně chalupy vymalováno mnoho okenních skel. Nato popatlala maštnými rukama vyleštěná okenní skla v úžasu, že šla malba z oken smýt. Musela tu čistotu obdivovat i hmatem. Den je slepencem Růženčiných truců a roztomilostí, Víťovy přecitlivělosti a hravošti, Jeníkovy tvrdohlavošti a něhy. Z nuly na što štokrát denně.

Jsem šťastná, ale v neustálém napětí.

Pozvánka na křest knihy:

Nakladatelství IGOR INDRUCH Vás zve na křest knihy Elišky Antošové *Na autismus jedině autibiotika*.

Přijďte s námi posedět, pobesedovat, poveselit se. Představíme vám knihu, její autorku i nakladatelství IGOR INDRUCH. O čem kniha je? O tom, jaké je to být psycholožkou a mámou autistů s vhladem i nadhledem.

Kdy: 11. prosince 2021 od 16 hodin

Kde: v kavárně Ad Aštra

Podskalská 8, Praha 2,

(mapa [zde](#)), www.cafeadastra.cz

Kmotr bude opravdu VIP – překvapení večera. Program rozzáří jazzband Ema Euler Trio, následovat bude autorské čtení.

Pokud budete mít zájem o zprostředkování cenově výhodného, a přitom krásného ubytování v penzionu nedaleko kavárny nebo organizační dotazy ke křtu, směrujte je, prosím, na Patricii Topinkovou – patricie.topinkova@seznam.cz a dotazy ohledně knihy Elišky Antošové na mozek@seznam.cz.

„Akorát nevím, jak udělat pozvánku vtipnou.“

Autista (11 let): „Ty chceš použít můj humor?“

Judith Random

JSEM PIRÁT NARUBY

plavím se s nima
po kanále k severu
páru jim vlajku po nitích
a neberu
už jenom dávám

na pravoboku
pravý mořský hadi

nikdy mě nikdo nechytí

očíma planoucíma
kormidelník hladí
pohled dravčí

a každěj druhej plavčík
si mě bere do huby

Judith Random

KORÁLE

prorošly trny do předi
o lásce milý ze dna zpívá

za sedm roků
nejsem jiná

z dlaní dám napít oštružinám

trny si berou živou vodu
aby z ní daly barvu plodům

za sedm loků
sedm hrští

a srdce hodím do výpušti

Pecka

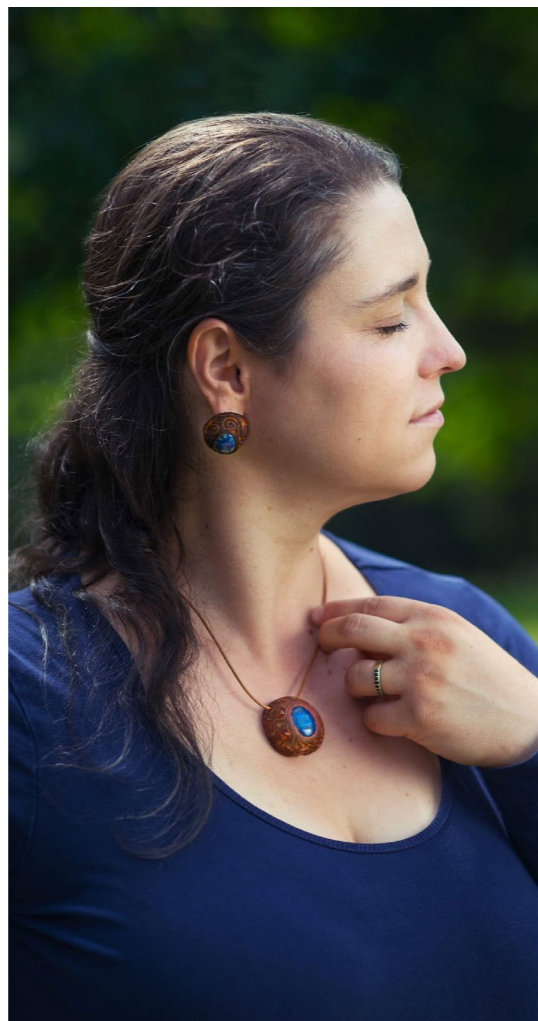
Rozhovor o Elišce krásném projektu – tvoření šperků z pecek avokád

Je pro tebe lepší podnikat a být si sama sobě šéfem nebo bys radši byla někde zaměstnaná? Já jsem momentálně nezaměstnatelná a ještě dlouho budu, potřebuji absolutní flexibilitu. Ale občas se mi stýská po tom přijít do práce, dostat úkoly a odevzdat je, nebo někde školit pod něčím jménem, záštitou. Neumím prodat své služby, ale jinak mě práce na volné noze těší.

Jak tě napadlo založit značku Eldokádo a začít tvořit šperky z avokádových pecek? Nejdříve jsem si vyřezávala jen tak, potom jako dárky a časem se našli lidé, kteří si chtěli amulet koupit.

Dokážeš tvořit *na povel* (např. když ti přijde objednávka) nebo tvoříš pro radost a když máš chuť, vyrobíš si víc šperků do zásoby? Na povel to s peckami moc nejde, ony si dělají, co chtějí, musím respektovat jejich tvar a zvrásnění, každá je jinak velká. Do zásoby tvořím hlavně přes Vánoce, před nimi totiž doveze moje dodavatelka spousty právě dozrávajících avokád ze španělské komunitní zahrady. To pak po nocích sleduju seriály a vyřezávám. Teď při zhoršení stavu mladšího syna neštím vyřezávat a moc mi to chybí.

Jak dlouho ti trvá jeden šperk vyrobit? Celkově tři hodiny.

Jaké druhy šperků v současné době nabízíš? Amulety a náušnice.

Kolik jsi přibližně udělala a rozdala pecek? Máš nějaké ohlasy? Chceš se s nějakou podělit, jak se majitelkám šperky nosí? Udělala jsem zatím asi što amuletů, prvních dvacet jsem rozdala.

Tabook

Festival malých nakladatelů konaný ve městě Tábor

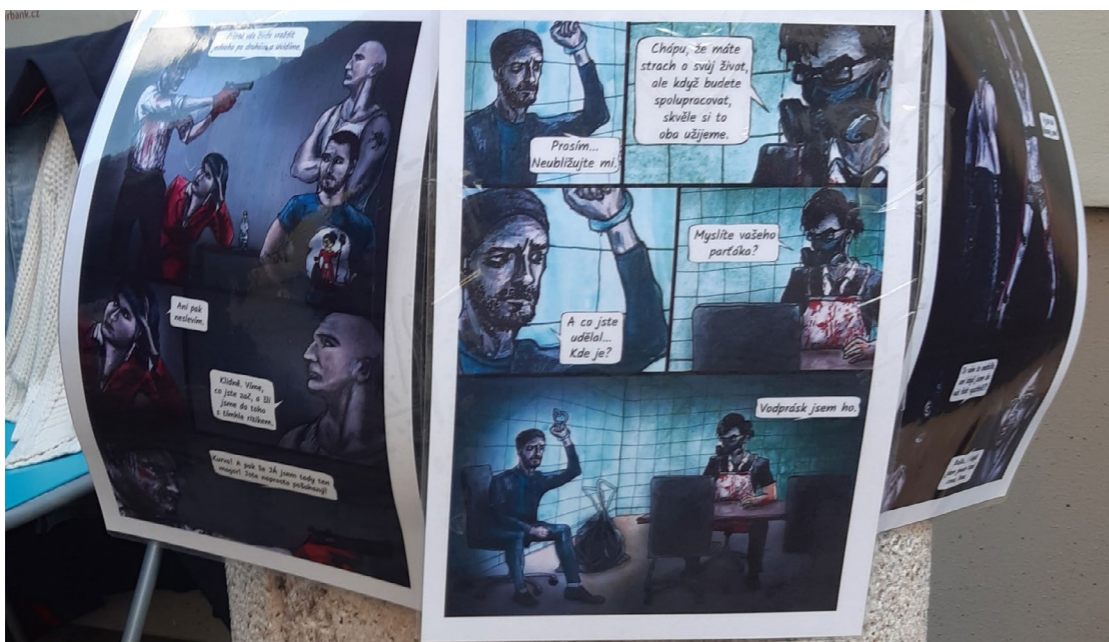
Na Tabook jsme se dostali souhrou okolností – literární kolega Pavel Hénik (nakladatelství PelMel) nás oslovil s nabídkou, zda bychom s ním nechtěli sdílet stánek. Nadšeně jsme se s Igorem přidali – on chystal obrázky, knížky, auto, ubytování a já... Já jsem nachyštala sebe. Vymódila jsem se.

Představy o tom, jak se minutu po vyložení knížek na pult přiřítí davy čtenářů, kteří nám utrhnou ruce, se po několika hodinách postávání u stánku rozplynuly. Ale to vůbec nevadilo – nasávali jsme atmosféru festivalu, procházeli jsme malebnou uličkou a prohlíželi jsme si prezentace jiných. Igor dokonce narazil na stánek, který se týkal jen ježků! No jéje, to jste ho měli vidět. Hned si koupil tričko. Také jsme si dali oběd i pivko a skvěle jsme se s Pavlem a jeho dívkou bavili. Igor dokonce vytáhl kytaru! Složil písničku o sráčovi z Beden. To mě těšilo.

Kupodivu Bedny (BDSM komiksová gangsterka) nebyly vůbec pro hosty Tabooku. Ličotil nám ale zájem o další knihy, které jsme měli vystavené – jak o Pavlovy Korporace a Konspirace, tak o Igorovy Děti mrtvol i Bud' rád, že nic nemáš.

Zážitek ze skvělé akce nám umocnila i Patricie Topinková alias Patty, naše PR manažerka, která společně se sestřenkou vážila cestu až z Prahy. Až později jsem si uvědomila, že ačkoliv jsme ty štovky knih neprodali, akce to byla vydařená a přínosná – pobavili jsme se o chodu nakladatelství, zpečetili jsme spolupráci s Pavlem Hénikem a užili jsme si maličký festival Tabook. Jo a hlavně jsme udělali fotky a videa!

Rosana Zvelebilová

Judith Random

PORTRÉTY DÁVNO ROZESLANÉ

ze čtyř stran světa
údery kopyt

v zrcadle voda tichá
jak se v ní neutopit

ze země zimy
portréty dávno rozeslané
a na vlastní tvář
barvy nezbyly mi

Judith Random

MĚSÍC ZA SKLEM

tvůj odraz v okně prasklém
hladinu skelnou čerí

ticha jsou promlčená

mám v očích peří
či pračh nového sena

téměř ti věřím

Bořetické pero

Nakladatelství IGOR INDRUCH se podílí na pořádání literární soutěže Bořetické pero

Více nám o soutěži prozradila její pořadatelka **Melanie Walker**: Letos na jaře jsem se rozhodla přestěhovat z Prahy do Bořetic u Pelhřimova. Malá vesnička s modročerveným erbem se dvěma zkříženými meči a bílými liliemi mne ihned začala lákat k uspořádání kulturní akce,

kteřou bych navázala na svou předchozí činnost a tvorbu. Oslovila jsem tedy pár přátel z literárních kruhů, Bořetice jako obec a Městskou knihovnu Pelhřimov. Na podzim jsme společnými silami založili literární soutěž Bořetické pero. Oslava založení soutěže a jejího nultého ročníku 2021 proběhla v sobotu 9. října v mírně undergroundovém stylu, v garážích, které patří k mému domu. Na literárním čtení avizovaném jako outdoor poetry vystoupila mj. Jitka Fialová, Nataša Černá a Igor Indruč s kytarou. V průběhu vystoupení byla vyhlášena dvě slova do literární soutěže, jejíž nultý ročník tím byl odstartován.

Odměnou pro výherce bude certifikát a kuličkové pero od Obce Bořetice – pero z karelské břízy (drevnepero.cz), v dřevěné krabičce s nápisem Bořetické pero 2021. Další odměny pro první tři místa připravilo Nakladatelství IGOR INDRUCH, jedná se o knižní ceny, tašky a záložky. Cílem soutěže je jednak podpořit tvorbu vázaných veršů a také upozornit na malebnou vesničku Bořetice i Pelhřimovsko jako takové. V každém dalším ročníku budou slova do soutěže jiná, lišit se mohou i jejich zadavatelé. Soutěž tak pomocí vyhlášených slov bude moci nasměrovat témata soutěžních příspěvků – třeba do historie, turistiky nebo jinak. Porota ve složení Rebecca Marten, Igor Indruč a Jan Zbořil se již těší na soutěžní příspěvky stejně tak jako Městská knihovna Pelhřimov a především – občané Bořetic!

Podmínky soutěže Bořetické pero:

1. Báseň musí být napsána vázaným veršem.
2. Báseň musí obsahovat OBĚ zadaná slova, a sice slova: *Bořetice* (vyhlásil pan Tomáš Kos, starosta Bořetic) a *knihovnik* (vyhlásila

vedoucí Městské knihovny Pelhřimov – Mgr. Iva Rajdlová).
3. Soutěžní díla je třeba zaslat do 31. 12. 2021 na adresu melanie.w@seznam.cz.

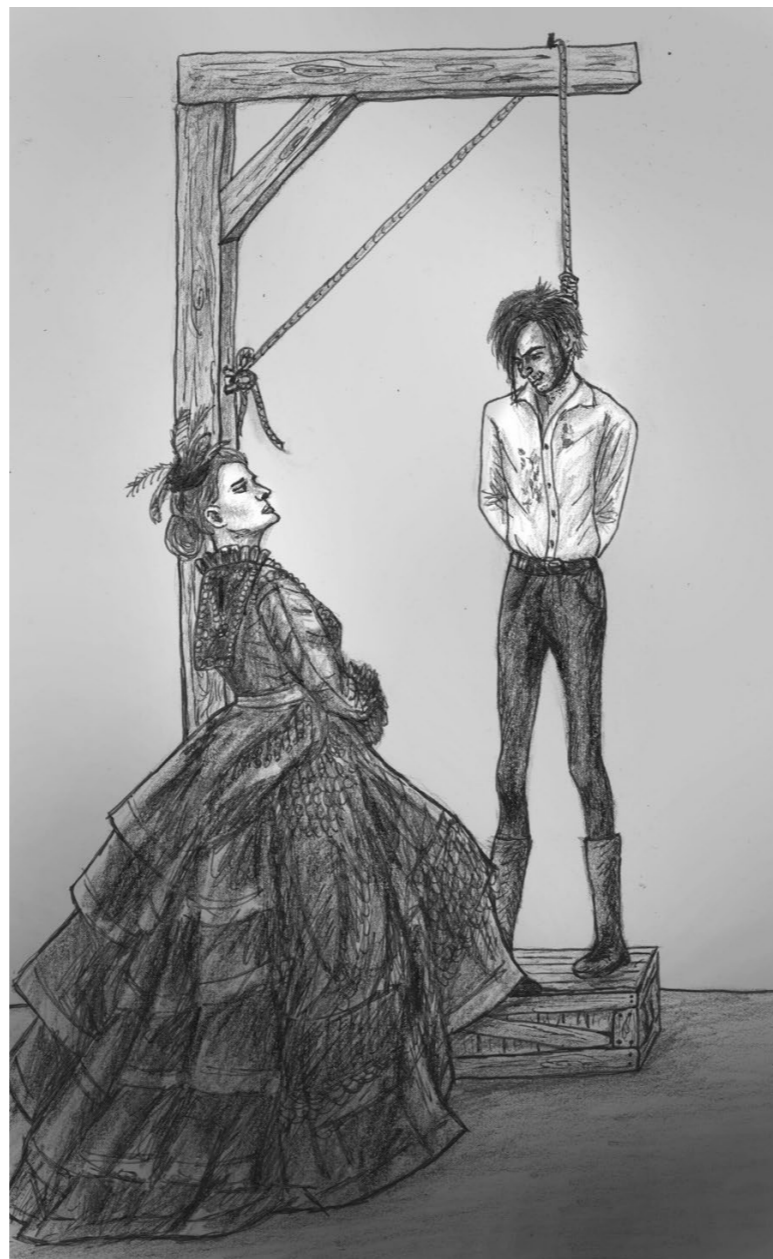
Inktober

2021

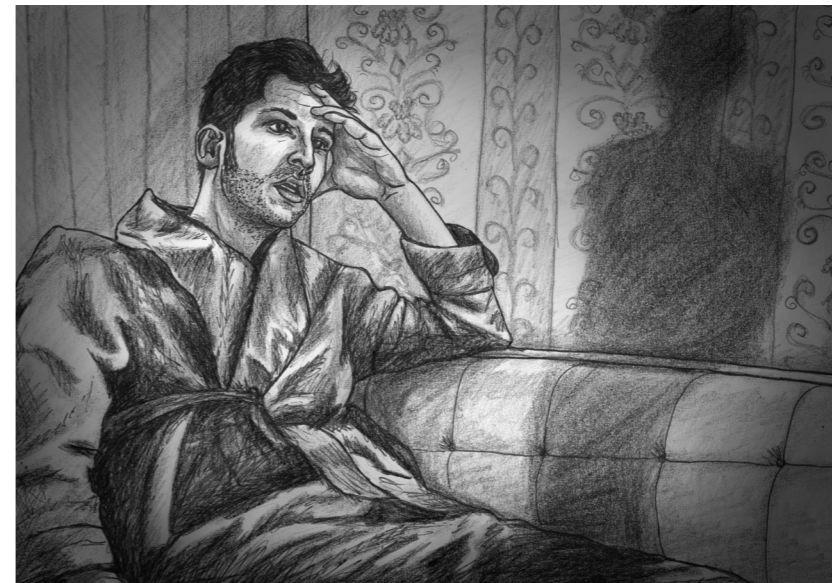
Inktober je výzva pro ilustrátory, malíře, kreslíře a všechny, kdo rádi tvoří. Každý rok se v rámci výzvy uveřejní jedenatřicet témat, na každý den jedno. Myšlenkou této výzvy je přimět autory, aby každý den usedli a tvořili. To má motivační význam, pomáhá budovat návyky k dennímu kreslení, a hlavně spojuje lidi.

Jsem členkou facebookové skupiny *Ilustrace pro začátečníky*, kde se v rámci výzvy Inktober 2021 motivovali ilustrátoři navzájem, ukazovali své práce, chválili se a radili si. Tuším, že efektem výzvy je i *vykreslení se* a bylo zajímavé sledovat, jak se jednotliví autoři v průběhu toho měsíce zlepšují, vybrušují svůj styl, hledají a nacházejí se. Já sama jsem se dostala pouze k dvanáctému tématu, avšak byli tací, kteří zvládli výzvu absolvovat celou. Každopádně mě to *nakoplo* k tvorbě ilustrací do připravované knihy *Smrdutý kojot*.

Rosana Zvelebilová

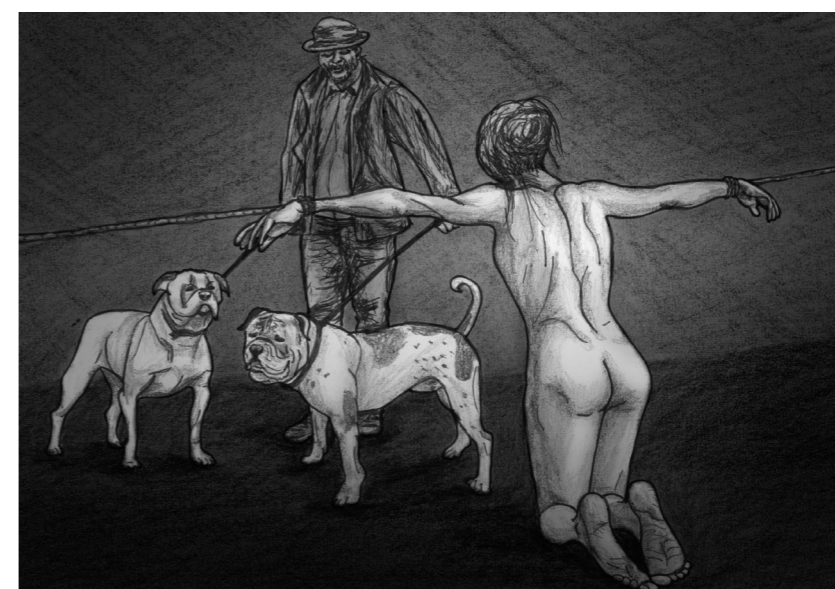
KNOT

SPIRIT

RAVEN

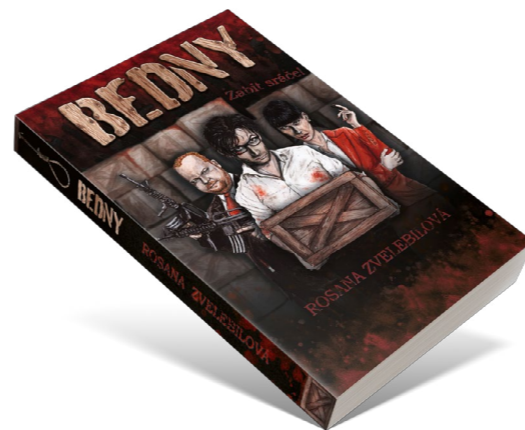
STUCK

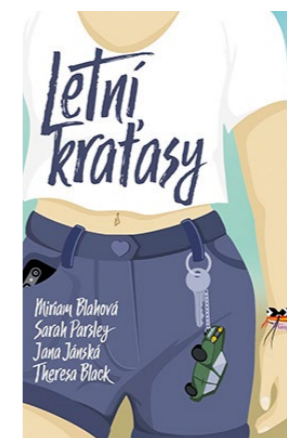
Igor Indruč
Děti mrtvol

Igor Indruč
Buď rád, že nic nemáš

Rosana Zvelebilová
Bedny

kolektiv autorů
Letní kraťasy

Igor Indruč
Ježek až sem a průběžně...

Na závěr všechny odkazy hezky na jednom místě.
Připomínky k Bodlinám můžete napsat [zde](#).

BODLINY

nepravidelně vycházející občasník
nakladatelství IGOR INDRUCH
1. ročník, číslo 2, listopad 2021

šéfredaktorka: *Patricie Topinková*
pomocný redaktor: *Igor Indruč*
sazba: *Manfred Šchieman*
korektury: *Olga Štajnrtová*

